

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 167/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť V. R., Ľ., zastúpeného AK..., s. r. o., P., konajúcou prostredníctvom jej konateľa a advokáta JUDr. J. T., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 5/2011 z 30. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2012 doručená sťažnosť V. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 5/2011 z 30. novembra 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených ústavný súd zistil, že rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 237/79 zo 17. septembra 1979 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 20 Co 614/79 z 23. januára 1980 bolo zriadené právo prechodu cez pozemok patriaci právnomu predchodcovi sťažovateľa (ďalej aj „vecné bremeno“ alebo „právo prechodu“), ktoré bolo zaznamenané aj na liste vlastníctva, svedčiace právnomu predchodcovi žalobkyne v konaní pred všeobecnými súdmi (ďalej len „žalobkyňa“). Sťažovateľ 15. mája 2007 inicioval konanie o vykonanie opravy chyby v katastri nehnuteľností, ktoré odôvodnil tým, že práva a povinnosti z takto zriadeného vecného bremena sa týkali iba účastníkov uvedeného súdneho sporu a nezaväzovali ich právnych nástupcov. Vecné bremeno bolo v nadväznosti na to následne z katastra nehnuteľností vymazané.

Vzhľadom na to, že predmetný prechod cez pozemok sťažovateľa je jediným možným prechodom k rodinnému domu žalobkyne, žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby okresný súd určil, že povinnosť sťažovateľa trpieť prechod cez jeho pozemok v zmysle rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 C 237/79 zo 17. septembra 1979 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 20 Co 614/79 z 23. januára 1980 nezanikla. Okresný súd považoval predmetné vecné bremeno za vecné bremeno „in rem“, ktoré sa vzťahuje na nehnuteľnosti ako také a pôsobí aj voči právnym nástupcom povinného a oprávneného, a preto rozsudkom č. k. 5 C 195/2007-263 z 24. februára 2010 žalobkyňi vyhovel, a to v časti žaloby o určenie, že povinnosť sťažovateľa trpieť prechod cez jeho pozemok naďalej trvá. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu sa sťažovateľ odvolal, pričom okrem jeho vecnej nesprávnosti namietal aj nedostatok naliehavého právneho záujmu na takom určení, akého sa žalobkyňa domáhala, a tiež to, že o veci sa už skôr právoplatne rozhodlo.

Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 3 Co 63/2010 z 13. októbra 2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatoval aj správnosť jeho odôvodnenia. Vo vzťahu k podmienke naliehavého právneho záujmu na výsledku konania uviedol, že s prihliadnutím na význam zápisu v katastri nehnuteľností a na jeho právne účinky je odôvodnený záver, že právne postavenie žalobkyne je za danej situácie neisté a bez požadovaného určenia sa právo vecného bremena v katastri nehnuteľností nevyznačí. Zároveň krajský súd poukázal na to, že odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že povinnosť sťažovateľa strpieť prechod žalobkyne cez jeho dvor v zmysle označených rozsudkov nezanikla. Týmto rozhodnutím podľa názoru krajského súdu okresný súd nerozhodol o zriadení vecného bremena, ale určil, že povinnosť sťažovateľa trpieť prechod žalobkyne cez jeho dvor nezanikla. Nemožno sa preto stotožniť s názorom, že označený skorší rozsudok je takýmto rozhodnutím o veci, ktoré by bránilo prerokovaniu novej žaloby (res iudicata).

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z § 237 písm. d) a f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné, keďže dospel k názoru, že neboli splnené podmienky ustanovené v § 238 a § 237 OSP. Podľa napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezakladajú sťažovateľom namietané vady rozsudku krajského súdu prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. d) alebo písm. f) OSP, ale prípadne by mohli predstavovať len tzv. iné vady konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP, ktoré samy osebe nezakladajú prípustnosť dovolania.

Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že najvyšší súd napadnutým uznesením porušil jeho základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového

protokolu. Zároveň navrhol, aby ústavný súd napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ ďalej navrhol, aby mu ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie v sume 2 000 €, čo odôvodnil tým, že síce je „*vlastníkom domu a dvora, v dome však býva aj jeho 72 ročná mama, na ktorej fyzickom aj psychickom stave sa toto konanie prejavilo, pričom toto sa prenáša aj do rodiny navrhovateľa. Medzičasom totiž, od vydania rozsudku OS Stará Ľubovňa zo 17. 9. 1979 a KS Košice z 23. 1. 1980, došlo k prístavbe na dome a zmenšeniu dvora, preto už prejazd ani nie je možný.*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jeho predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej

logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľa, v ktorej namietal primárne porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (IV. ÚS 115/07). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nemožno vidieť medzi základným právom v čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto sa ich namietané porušenie skúma spoločne.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania (v tomto prípade sťažnosťou). Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha (petit sťažnosti). Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (III. ÚS 235/05, II. ÚS 103/08, I. ÚS 316/09, II. ÚS 154/09, I. ÚS 98/2011, IV. ÚS 174/2011).

Vzhľadom na to, že sťažovateľ svojou sťažnosťou napadol iba označené uznesenie najvyššieho súdu, mohol sa ústavný súd zaoberať jeho námietkami týkajúcimi sa iných, sťažnosťou nenapadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, v tomto prípade rozsudku krajského súdu, iba v tom rozsahu, v akom sa tieto námietky zároveň týkali (premietli) aj napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Podstatou námietok sťažovateľa je jeho nesúhlas s postupom najvyššieho súdu pri výklade a aplikácii ustanovení § 237 písm. d) a f) OSP, ktoré vymedzujú podmienky prípustnosti dovolania. Podľa sťažovateľa najvyšší súd nesprávne odmietol podané dovolanie, hoci boli splnené podmienky § 237 písm. d) a f) OSP. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd v napadnutom uznesení neodstránil pochybenie, ktorých sa predtým dopustil okresný súd a krajský súd, keď dovolanie ako neprípustné odmietol.

Ústavný súd musel preto v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či napadnutým uznesením najvyššieho súdu mohlo v danom prípade dôjsť k takému závažnému pochybeniu zo strany najvyššieho súdu, ktoré by signalizovalo možnosť vysloviť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie porušenie sťažovateľom označených práv.

Sťažovateľ uplatnil voči najvyššiemu súdu výhrady, že v napadnutom uznesení nesprávne posúdil splnenie predpokladov prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. d) OSP. Podľa sťažovateľa *«Prvostupňový súd rozhodol, že povinnosť žalovaného podľa rozsudku OS Stará Ľubovňa zo 17. 9. 1979, sp. zn. 6 C 237/79, v spojení s rozsudkom KS Košice z 23. 1. 1980, sp. zn. 20 Co 614/79, trvá. Týmto rozsudkom bolo (podľa názoru súdov) právoplatne rozhodnuté v podstate o vecnom bremene, t. j. že „žalovaný je povinný trpieť prechod cez svoj dvor“.*

Ak je tento rozsudok právoplatný, potom v konaní, ktoré predchádzalo dovolaciemu konaniu, bolo rozhodované o tom istom skutku, t. j. či povinnosť žalovaného (navrhovateľa v tomto konaní) trpieť prechod žalobkyne cez svoj dvor, trvá. Ide o ten istý skutok napriek tomu, že súd rozhodoval o petite, že „povinnosť žalovaného podľa rozsudkov OS Stará Ľubovňa a KS Košice trvá“. Napriek takejto odlišnej formulácii ide o ten istý skutok a ten istý nárok, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté.

Ak povinnosť podľa skorších rozsudkov trvá, tieto sú právoplatné, sú aj exekučným titulom a jeho plnenie bolo možné vymáhať exekučným konaním. Iba v exekučnom konaní bolo možné na príp. námietku rozhodnúť, či povinnosť trpieť prechod cez dvor trvá. V súčasnosti existujú dva exekučné tituly, ktorými bolo rozhodnuté o tom, že povinnosť trpieť prechod cez jeden a ten istý dvor trvá.

Ak by nešlo o ten istý skutok, ide o konanie podľa § 80, písm. c) OSP, t. j. konanie o určenie, či existuje právo resp. povinnosť trpieť prechod. Pre takéto konanie sa vyžaduje naliehavý právny záujem. Ak existuje právoplatné rozhodnutie o určení, že existuje povinnosť trpieť prechod cez dvor, ďalšie rozhodnutie o tom, že povinnosť podľa skoršieho rozhodnutia trvá, je duplicitné. Nemôže preto existovať naliehavý právny záujem na takomto určení a rozhodnutí.».

Uvedené námietky sťažovateľa smerovali najmä proti tejto časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu:

„V predmetnej veci prvostupňový súd určil, že povinnosť žalovaného trpieť prechod žalobkyne cez jeho dvor v zmysle citovaných rozsudkov nezanikla. Prvostupňový súd nerozhodol o zriadení vecného bremena. Z tohto dôvodu nemožno vyvodiť, že označený skorší rozsudok je takým rozhodnutím o veci, ktoré by bránilo prejednaniu novej žaloby.“

Sťažovateľ nesúhlasil ani s rozsahom, ktorý venoval najvyšší súd objasneniu významu a pôsobeniu zásady právoplatne skončenej veci (res iudicata), tvrdiac, že sa s touto zásadou v rámci dovolacieho konania vysporiadal iba všeobecne.

Ústavný súd sa s týmto názorom sťažovateľa nestotožňuje, ale v protiklade s ním konštatuje, že najvyšší súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s touto námietkou sťažovateľa. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je vo vzťahu k predmetnej námietke zjavne neodôvodnené, ale naopak, obsahuje dostatok dôvodov na svoj záver o odmietnutí dovolania pre nesplnenie podmienky podľa § 237 písm. d) OSP, a nemá ani atribúty arbitrárnosti. Výklad okresného súdu a krajského súdu, ktorý v okolnostiach danej veci (absencia zápisu vecného bremena v katastri nehnuteľností) umožnil konať o návrhu

žalobkyne, je podľa názoru ústavného súdu výkladom priaznivejším na realizáciu základného práva na súdnu ochranu oboch účastníkov.

V priamej súvislosti s namietaným nesprávnym právnym záverom týkajúcim sa zásady právoplatne skončenej veci sťažovateľ namietal aj to, že ak okresný súd a krajský súd pripustili konať o návrhu uplatnenom žalobkyňou, tak mali dospieť k záveru, že nie je daný naliehavý právny záujem na určení existencie práva, ktorého sa žalobkyňa domáhala. Vo svojej podstate tým sťažovateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom a krajským súdom, ktoré bude predmetom posúdenia v ďalšej časti tohto uznesenia v rámci ďalšej námietky sťažovateľa.

Sťažovateľ tvrdí, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu boli porušené jeho základné práva, keďže podané dovolanie odmietol, hoci podľa neho boli predpoklady prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP naplnené.

Podľa § 237 písm. f) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa názoru sťažovateľa nemal najvyšší súd dovolanie odmietnuť, keďže sa mu odňala možnosť konať pred súdom tým, že *„za takúto vadu nepovažoval rozhodovanie a rozhodnutie súdu o návrhu na zmenu petitu z 22. 4. 2008, ale ani 11. 3. 2009, o ktorom návrhu súd ani nerozhodol“*.

Podľa sťažovateľa okresný súd riadne nerozhodol o návrhu na zmenu petitu žaloby žalobkyňou. V spojitosti s tým poukázal na to, že *„Z výroku uznesenia súdu nevyplýva, akú zmenu súd pripustil a ani z návrhu právnej zástupkyne žalobkyne... nevyplýva, aký návrh na pripustenie zmeny petitu predložila... v dôsledku čoho ani nebolo jasné, čo je vlastne predmetom konania.“*

Ďalej sťažovateľ uvádza, že „... na pojednávanie 22. apríla 2008 súd nepredvolal žalovaného (sťažovateľa, pozn.) a predvolanie doručil právnemu zástupcovi (sťažovateľa, pozn.) až 16. apríla 2008, teda 5 dní pred pojednávaním... účasť právneho zástupcu v prípade výsluchu druhého účastníka nie je postačujúca, nakoľko skutkové okolnosti, ktoré sú predmetom výsluchu protistrany, detailne pozná iba účastník, ktorý však pre neprítomnosť nemôže na ne reagovať...“.

Sťažovateľ taktiež tvrdí, že „... prvostupňový súd porušil aj zásadu rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy a zásadu nestrannosti, čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom, svedčí aj to, že na pojednávaní 15. 10. 2008 nepripustil otázku položenú svedkyňi právnym zástupcom žalovaného (str. 6) a obdobne aj na pojednávaní 13. 3. 2009, kedy súd upozornil právneho zástupcu žalovaného na kladenú otázku až po tom, čo sa žalobkyňa ohradila proti položenej otázke, pričom proti tejto otázke predtým nemal žiadne výhrady. Položená otázka smerovala k pravdivosti predchádzajúcej výpovede žalobkyne o hospodárení jeho predchodcu. Vedenie pojednávania zo strany sudkyne nerešpektovalo zásadu rovnosti strán.“.

Sťažovateľ napokon namieta, že okresný súd „... nepripustil prerušenie konania do právoplatného skončenia konania pod č. 6 C 4/2009 na OS Stará Ľubovňa, v ktorom sa medzi účastníkmi rieši otázka vlastníctva k pozemku, na ktorom je dom žalobkyne postavený a tiež pozemkov, po ktorých je možný prístup k domu žalobkyne. Žalobkyňa sa domáha určenia vlastníctva k týmto pozemkom z titulu vydržania. Súd mal návrhu vyhovieť, pretože v konaní 6 C 4/2009 na návrh žalobkyne, ktorá bola žalobcom aj v konaní 5 C 95/2007, sa rieši otázka vlastníctva pozemkov, po ktorých je možný prístup k domu žalobkyne, a preto je to konanie v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) OSP, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu... V prípade, že by súd rozhodol o práve prechodu cez pozemok žalovaného k domu žalobkyne, nebola by tým vyriešená otázka prístupu k domu, pretože žalobkyňa nie je vlastníčkou pozemku, na ktorom dom stojí. V takom prípade nemôže mať naliehavý právny záujem na takejto žalobe, pretože nemá istotu prístupu po parcele, na ktorej je dom postavený.“.

Okrem toho sťažovateľ namieta aj nesprávny právny názor okresného súdu a krajského súdu vo vzťahu k výkladu a aplikácii § 151n, § 151o a § 151p Občianskeho zákonníka o prechode oprávnení vyplývajúcich z vecných bremien.

Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení s jednotlivými námietkami sťažovateľa vysporiadal uvádzajúc, že *„Dovolateľ videl vadu v zmysle § 237 písm. f) OSP aj v tom, že postup prvostupňového súdu pri rozhodovaní o zmene návrhu nezodpovedá zákonným ustanoveniam, čím došlo k upretiu práva na jeho súdnu ochranu, pretože nie je jasné, o akom návrhu mal súd rozhodovať.*

Zo spisu je zrejmé, že prvostupňový súd na pojednávaní 22. apríla 2008 uznesením pripustil zmenu petitu návrhu tak, ako navrhol právny zástupca žalobkyne na pojednávaní. Právny zástupca žalobkyne predložil súdu návrh zmeny petitu, ktorý je jasne a zrozumiteľne formulovaný na č. l. 55. Na pojednávaní 11. marca 2009 právny zástupca žalobkyne uviedol, že spresňuje petit výroku, teda výrok v I. odseku, aj v II. odseku tak, že nežiada, aby súd určil ktorúkoľvek nočnú alebo dennú hodinu, ale aby to bolo spresnené tak, že od 8.00 hod. do 22.00. hod. Nedostatok vydania rozhodnutia súdu o zmene návrhu nie je prípustným dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 237 písm. f) OSP, možno ho považovať len za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP, ku ktorej však dovolací súd môže prihliadnúť len za podmienky prípustnosti dovolania, nejde ale o postup, ktorým by bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom.

Navrhovateľ môže za konania meniť návrh na začatie konania. K takémuto procesnému úkonu je však treba súhlas súdu (§ 95 ods. 1 OSP). Súd môže pripustiť zmenu návrhu len ak sú splnené stanovené podmienky: zmenu návrhu na začatie konania nepripustí, ak by výsledok doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu (§ 95 ods. 2 OSP), čím je sledovaná a vyjadrená zásada hospodárnosti.

O zmene návrhu na začatie konania rozhodne súd uznesením, proti ktorému nie je prípustné odvolanie (§ 202 ods. 1 písm. f) OSP). K zmene návrhu môže dôjsť ako v konaní pred súdom prvého stupňa tak i v odvolacom konaní. V dovolacom konaní je zmena návrhu na začatie konania vylúčená.

Dovolací súd poznamenáva, že skutočnosť, že súd opomenul rozhodnúť o pripustení alebo nepripustení zmeny návrhu na začatie konania, je síce vadou konania, jeho existencia však nezakladá prípustnosť dovolania (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 2 Cdo 58/97).

Medzi ďalšie námietky dovolateľa patrí aj to, že na pojednávanie 22. apríla 2008 súd nepredvolal žalovaného, tým mu bola odňatá možnosť vykonávať svoje práva pred súdom, byť prítomný na pojednávaní a reagovať na prednesy žalobkyne, ktorá bola ako účastník na pojednávaní vypočutá, ale aj na prednesy jeho právneho zástupcu a súdu. Uviedol, že, na pojednávaní 22. apríla 2008 bolo právnym zástupcom žalovaného namietané, že žalovaný nebol predvolaný na pojednávanie a právny zástupca ho nemohol zabezpečiť z dôvodu jeho práce mimo Slovenskej republiky. Z uvedených dôvodov žiadal odročiť pojednávanie. Poukázal, že súd návrh neakceptoval s odôvodnením, že predvolanie sa doručuje len právnym zástupcom.

Po preštudovaní spisu dovolací súd zistil, že na pojednávaní 22. apríla 2008 bol prítomný právny zástupca žalovaného, ktorý mal riadne a včas vykázané doručenie predvolania. Podľa § 24 OSP sa môže účastník občianskeho súdneho konania dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Ide o zastúpenie na základe plnej moci. Z ustanovení § 25 až § 27 OSP vyplýva, že závisí od vôle účastníka, či a koho si zvolí za zástupcu. Zástupcom účastníka môže byť aj advokát. Ak si účastník za zástupcu zvolí advokáta, plnú moc udelenú advokátovi nemôže obmedziť.

V prípade, ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, všetky písomnosti, vrátane predvolania na pojednávanie, súd doručuje len tomuto zástupcovi. Nie je však vylúčené, aby sa predvolanie na pojednávanie doručilo aj priamo účastníkovi. Či predvolanie na pojednávanie bude doručené okrem zástupcu aj účastníkovi závisí od zváženia súdu, ktorý tak urobí vtedy, ak považuje osobnú účasť účastníka na pojednávaní za potrebnú, napríklad ak mieni účastníka na pojednávaní vypočuť. Ak nemá účastník na pojednávaní osobne niečo vykonať, stačí, aby na pojednávanie bol predvolaný len jeho zástupca. Zástupca je totiž oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť účastník.

Aj pri predvolávaní účastníka na pojednávanie je potrebné, aby mu predvolanie bolo doručené s dostatočným časovým predstihom, a to spravidla päť dní vopred pred pojednávaním, aby mal dostatok času sa na pojednávanie pripraviť. So zreteľom na

uvedené je zrejmé, že v predmetnom konaní nedošlo k procesnej vade, zakladajúcej podľa § 237 písm. f) OSP prípustnosť dovolania.

K ďalšej námietke dovolateľa a to, že odvolací súd sa nevyporiadal so všetkými jeho námietkami uvedenými v odvolaní je potrebné uviesť, že v zmysle § 132 OSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 OSP. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť tiež sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 OSP (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a) až c) OSP).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b), c) OSP v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. OSP...

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 OSP a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytykaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 OSP. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) OSP), dovolací súd uvádza, že inou vadou konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 OSP nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Iná vada konania je právne

relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP (dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 OSP.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.“

Ústavný súd poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011).

Podľa napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezakladali námietky uplatnené sťažovateľom v dovolaní vrátane tých, ktoré sa týkali nesprávneho právneho posúdenia veci či nedostatočného zistenia skutkového stavu, prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, ale mohli by predstavovať len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktorá síce dovolanie odôvodňuje, ale sama osebe jeho prípustnosť nezakladá.

Najvyšší súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o prípustnosti dovolania (bez toho, aby posudzoval správnosť skutkových alebo právnych záverov krajského súdu). Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne, práve naopak,

obsahuje dostatok presvedčivých dôvodov na svoj výrok. S väčšinou z dovolateľom uplatnených námietok sa najvyšší súd vysporiadal jednotlivo a zrozumiteľne. Argumentácia najvyššieho súdu vo vzťahu k zvyšnej časti námietok sťažovateľa obsiahnutých v sťažnosti (namietané nesprávne právne posúdenie veci, či už vo vzťahu k tvrdenej neexistencii nalievavého právneho záujmu žalobkyne na uplatnenom určení, že právna povinnosť trvá, alebo vo vzťahu k nesprávnej aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka o vecných bremenách, ako aj vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov a možnosti klásť otázky svedkyni) zjavne vyplýva z časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatočne zisteného skutkového stavu a hodnotenia dôkazov, ktoré môžu predstavovať iba také vady konania, ktoré samy osebe nezakladajú prípustnosť dovolania.

Ústavný súd už vo svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že vada konania podľa § 237 písm. f) OSP znamená porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 261/06). Ústava však neupravuje, aké dôsledky majú prípady porušenia práva na súdnu ochranu a jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým dochádza v konaní pred súdmi, ani neustanovuje predpoklady ich nožnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý predpokladá aj možnosť vzniku procesných pochybení v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky pochybení upravuje tento procesný kódex aj podmienky, za ktorých možno procesné nesprávnosti napraviť v dovolacom konaní. S niektorými najzávažnejšími, taxatívne vymenovanými procesnými vadami, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť, spája Občiansky súdny poriadok priamo prípustnosť dovolania podľa § 237, pričom vady tejto povahy sú zároveň aj prípustným dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP. Aj niektorým ďalším vadám inej procesnej povahy majúcim za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (tzv. iným vadám konania) pripisuje Občiansky súdny poriadok význam, avšak – na rozdiel od taxatívne vymenovaných vád – (len) v tom zmysle, že ich považuje za relevantný dovolací dôvod [pozri § 241 ods. 2 písm. b) OSP], ktorý možno uplatniť iba v takom dovolaní, ktoré je procesne prípustné; vada takejto povahy sama osebe však prípustnosť dovolania nezakladá.

So zreteľom na právne závery ústavného súdu zaujaté v niektorých jeho nálezochoch (II. ÚS 261/06, I. ÚS 393/08 a I. ÚS 342/2010) treba dodať, že je vždy vecou individuálneho posúdenia v každom jednotlivom prípade, aké dôsledky majú procesné nedostatky, ku ktorým došlo v postupe súdov v rámci občianskeho súdneho konania (II. ÚS 148/09). Keďže dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno výnimočne (len v osobitne zákonom ustanovených prípadoch) napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, smeruje proti rozhodnutiu, ktoré už nadobudlo atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti, dochádza v dovolacom konaní v istom zmysle ku stretu dvoch do určitej miery protichodných (verejných) záujmov, a to záujmu na ochrane základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a záujmu na ochrane právnej istoty ako ústavného princípu vyplývajúceho z čl. 1 ústavy. Vzhľadom na princíp právnej istoty, ktorý do určitej miery „obmedzuje“ právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, treba rozhodujúce otázky v dovolacom konaní posúdiť aj z pohľadu vzájomného vzťahu oboch týchto ustanovení. Daná procesná situácia musí byť totiž vyriešená z pohľadu oboch dotknutých ústavných článkov tak, aby boli zachované označené základné práva (m. m. II. ÚS 148/09, IV. ÚS 481/2011).

Najvyšší súd preto v okolnostiach danej veci nemohol brať na zreteľ len sťažovateľom zdôrazňované právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ale musel dbať aj na to, aby zachoval ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi týmto právom a ústavným princípom právnej istoty vyplývajúcim z čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorý bol vyjadrený právoplatnými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu. Najvyšší súd pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania nemohol nedať prednosť ústavnému princípom právnej istoty, lebo sťažovateľom namietaný nedostatok odôvodnenia rozsudku krajského súdu (ako aj okresného súdu) nevykazoval podľa jeho názoru znaky odňatia možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP. Z priložených príloh totiž vyplýva, že krajský súd stručne uviedol rozhodujúci skutkový stav vychádzajúci z rozsudku okresného súdu, opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a citoval právne predpisy aplikované na prípad, z ktorých vyvodil svoje právne závery. Najvyšší súd tak vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery krajského súdu nie sú v danom prípade zjavne

neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a že odôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 OSP).

Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že vzhľadom na viazanosť petitom sťažnosti mohol preskúmať iba to, či, resp. v akom rozsahu najvyšší súd porušil napadnutým uznesením tie základné práva, ktorých porušenie sťažovateľ namietal. Nemohol sa preto vecne zaoberať námietkami sťažovateľa, ktoré smerovali proti nedostatočne zistenému skutkovému stavu alebo nesprávnym právnym názorom okresného súdu a krajského súdu (napríklad nesprávne právne posúdenie existencie naliehavého právneho záujmu na uplatnenom určení či otázka prechodu povinnosti vyplývajúcej z vecného bremena).

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založené namietané uznesenie najvyššieho súdu odmietajúce dovolanie sťažovateľa z dôvodu jeho neprípustnosti, ako aj celé jeho odôvodnenie sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a v danej veci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory najvyššieho súdu svojimi vlastnými. Sťažnosť je preto v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ namietal aj porušenie princípu rovnosti strán v súdnom konaní a tomu zodpovedajúceho základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Podľa sťažovateľa okresný súd *„na pojednávaní 15. 10. 2008 nepripustil otázku položenú svedkyni právnym zástupcom žalovaného... a obdobne aj na pojednávaní 13. 3. 2009, kedy súd upozornil právneho zástupcu žalovaného na kladenú otázku až po tom, čo sa navrhovateľka ohradila proti položenej otázke, pričom proti tejto otázke predtým nemal žiadne výhrady“*.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95). Spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa okrem iného (a predovšetkým) princíp „rovnosti zbraní“, t. j. princíp, že každá strana v procese musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a že žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Delcourt proti Belgicku zo 17. januára 1970, vo veci Dombo Beheer B. V. proti Holandsku z 27. októbra 1993 a pod.). Ústava v citovanom čl. 47 ods. 3 garantuje rovnosť účastníkov v konaní pred súdom. Požiadavka spravodlivého procesu obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane (IV. ÚS 211/07, III. ÚS 139/08).

Podľa názoru ústavného súdu sa predmetná námietka sťažovateľa vzťahuje na konanie pred okresným súdom, ktoré bolo právoplatne skončené rozsudkom krajského súdu, pričom tento rozsudok krajského súdu nebol sťažnosťou napadnutý. Sťažovateľ ani nenamietal, že by v konaní pred najvyšším súdom bola porušená rovnosť účastníkov v takej intenzite, aká by indikovala, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa.

Navyše, odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sa nepriamo vysporadúva aj s argumentáciou sťažovateľa, keď uvádza, že nedostatočne zistený skutkový stav nezakladá prípustnosť dovolania. Nemožnosť položiť svedkyni otázky by v okolnostiach daného prípadu mohla viesť k nedostatočnému zisteniu skutkového stavu. Ústavný súd ďalej uvádza, že v zmysle § 126 ods. 3 OSP môžu účastníci dávať otázky

svedkom iba so súhlasom predsedu senátu, resp. samosudcu, z čoho vyplýva, že zákon predpokladá podmienku súhlasu s podaním otázky. V danej veci nemohli byť základné práva sťažovateľa porušené takým konaním súdu, ktoré právny predpis umožňuje.

Z uvedeného vyplýva, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Ústavný súd preto aj v tejto časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ ďalej napádal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, ako aj porušenie ochrany pred vyvlastnením podľa čl. 20 ods. 4 ústavy. V súvislosti s namietaným porušením čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy (a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu) ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, IV. ÚS 396/08), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. O prípadnom porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu) by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným rozsudkom a porušením základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a ani práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 ods. 1

dodatkového protokolu označených sťažovateľom neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v petite sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2012